

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ — Πρό ενενήντα περίπου χρόνων, σ' ένα μεγάλο αγρόκτημα του Τεξάς, ζούσαν ο κάμπλουτος Ίσακους άποικος δέν Αγγουστίνος, ο γυμνός του Ών, φάσιος, ιδιοκτητής ανεξάντητων χρυσωρυχείων στη θρυλική «Κοιλιάδα του Χρυσού», ο άθρατος στην άνδρεία και στην καλώςώνη κυνηγός Βουαρόζε, ο οποίος, παρ' όλα τ' έξήντα του χρόνια, διατηρεί τή νεανική του άνθρότητα, και ή ώραιότητα και τολμηροτάτη Ροζάριο ή κόρη του δόν Φάσιου. Ο Φάσιος, μαζί με τ' γενναίο σύντροφο του Πέπε, λείπει από μέρες στη «Κοιλιάδα του Χρυσού», όπου έχουν πάει για άποστείλουν στην άποστολή ενός φορτίου χρυσασφιδίου. Μά ο καιρός περνάει και ή άποστολή, ή οποία έπρεπε να έχη επιστρέψει στο μεταξύ, δέν φαίνεται τούθενά. Τέλος, φτάνει στην αγροκία ο Πέπε, ο οποίος τους διηγείται ότι ο πατέρας της Ροζάριο κι' οι σύντροφοί του βρίσκονται αποκλεισμένοι από στήν Έρυθρόδερμαν στην «Κοιλιάδα του Χρυσού». Άμέσως ο Βουαρόζε οργανώνει μία μεγάλη άποστολή, για να παρ' υς τους ένοχους. Στην άποστολή αυτή συμμετέχει, παρ' τή βέληση του παππού της, κι' ή γενναία Ροζάριο, μαζί με τόν νέο Ίνδο Βαχί-τάχ, ο οποίος της εινε άφοσιωμένος, γιατί τού έδωσε κάποτε τή ζωή. Μεταξύ των άρχηγών των Ίνδων που επέτεθησαν κατά της «Κοιλιάδας του Χρυσού», εινε κι' ο τρομερός λησταρχος Ού' Σακάιε, ο οποίος, μαθαίνοντας από κάποιο πρόδότη την άποστολή ένοχώνον στην «Κοιλιάδα», επιτίθεται στο δρόμο εναντίον του καραβανιού, για να τ' εμποδίση να φτάση στον προορισμό του. Καταρβάνει μάστιχα, χάρις σε μία αστανική έμπνευσι του, να τ' καταστρέψη ολοκληρω. Οι μόνι που σώζονται άπ' αυτήν την καταστροφή εινε ο Βουαρόζε, ή Ροζάριο, ο Πέπε κι' ο Βαχίτάχ, οι οποίοι καταφεύγουν, καταδιωκόμενοι από τους Ίνδους, σ' ένα μεγάλο δάσος. Οι Έρυθρόδερμοι όμως βάζουν φωτιά στα δέντρα κι' οι τέσσερες φυγάδες, καταδιωκόμενοι άπ' τις φλόγες, καταρβάνουν, έπειτα από άνυπερήλπτες δυσκολίες, να σωθούν.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Έχανα στα νεύατά μου θαλασσινός, εινε ο Βουαρόζε, και να ταλαβάνω τώρα πώς ο άέρας που θα σηκωθή σε λίγο θα διενθνή την όξινη της φωτιάς προς τ' άριστερά, δηλαδή εναντίον των καταραμένων αυτών σκύλων των Ίνδων που θα πέσουν ίσως θύματα του κακού που εξαιτέλουν εναντίον μας.

— Καράματα!... φώναζε ο Πέπε. Ο Θεός να σ' άκούση!

Και με την έλπίδα στην ψυχή τους, ο άτυχε έρωάς μας εξακολούθησαν την πορεία τους προς τ' έμπρός, άγνοώντας πού θα τους έβγαζαν τ' βήματά τους.

Τέλος, γυρίζοντας τ' κεφάλια τους πίσω, είδαν τις λάμψεις της φωτιάς. Η προβλέψις του Βουαρόζε είχαν πραγματοποιηθή: ή πυρκαϊά, παρανομένη από τόν άέρα, είχε ακολουθήσει άλλη διεύθυνση.

Οι φυγάδες, άπολαυόμενοι άπ' την ζούρα, άποφάσαν να περάσουν την νύχτα τους σ' ένα σάβεντρο και την άλλη μέρα, με την αύγή, να συνεχίσουν την πορεία τους...

Γύρω τους τώρα ή φύσις είχε αλλάξει όψη. Είχαν φτάσει σ' ένα μέρος άγνωστό τους έντελώς πού, για πρώτη φορά, ο Βουαρόζε κι' ο Πέπε τ' έβλεπαν.

Είχαν ξεφύγει βέβαια από τους Ίνδους και τις φλόγες, μά, αλλοίμονο! Είχαν χαθή μέσα στην έρημο, χωρίς τράφιμα, χωρίς πολεμοφόδια, χωρίς τίποτε...

Ποιος ξέρει τί μαρτύρια τους έπεφύλασσε ή πείνα, ή δίψα κι' ή άπελπισία.

ΟΠΟΥ Ο ΣΕΡ ΧΑΡΡΥ ΓΚΙΜΠΣΟΝ ΑΡΧΙΖΕΙ
ΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΑΙ...

— Σίγουρα έχασα τ' δρόμο μου... Καταρβάνε αϊγάρος!...
«Έτσι ξεφύγισες ο σέρ Χάρρυ Γκίμπσον, ο Άμερικανός έκκεντρι-
ζός που είχε πάει στο Τεξάς αναζητώντας δυνατός συγανήσεις.

Και, σπρώχνοντας τ' άλογό του προς την κορυφή ενός ύψωματος, άρχισε να έρευνά τις άπεραντες πεδιάδες που άπλωνόντουσαν κυμα-
τιστές γύρω του και χανόντουσαν πέρα, στο βάθος του ορίζοντος.

Τήν στιγμή πού τόν ξανασυναντάμε χαμένο στην έρημο, σε μία θέσι τόσο κρίσιμη, ο πρωτότυπος Άμερικανός, τόν όποιο ο άναγνώ-
στης μας γνώρισαν φιλοξενούμενο στο αγρόκτημα του Λάς-Άγκας,
είχε αλλάξει πολύ.

Μ' αληθινή μεταμόρφωση είχε συντελεστή στο παρουσιαστικό του. Τ' όμορφο του είχε χάσει κι' είχε δώσει, ή όψη του δέν είχε πιά τη συνηθισμένη άρεσμοσύναξη εμφάνισις της κι' ή έπιδεμίδα του είχε πάρει μ' άπόχρωσι μπρούντζου. Στη μεταμόρφωση αυτή συνετέ-
λεσαν μαζονές έθελαιδες ζώων και περιπετειών ανάμεσα από τους άτέραντους λευκόνες.

Και πράγματι ήσαν πολυάριθμες και ποικίλες ή δυνατός συγανή-
σεις πού είχε υφίσσει ο σέρ Γκίμπσον, καθώς κι' ο σύντροφός του ο μυστικοοργάνος Ουίλλιαμ Φάλκοννερ από την ήμέρα πού ή μα-
κρινά σειρά τών κάβρων, ή όποία άποτελούσε την άποστολή της κυ-
θερνήσεως του Τεξάς είχε ξεκινή-
σει άπ' τ' Ώστέν, συνοδευομένη ή το ίππικό και πυροβολικό. Μόλις ή άποστολή άρχισε π'σω της τους τελευταίους κατοικημένους συνοικισ-
μούς για ν' ακολουθήσει τ' βορειοδυτικό δρόμο, άμέ-
σως, τ' ένα κατόπι του άλλου, άρχισαν να παρουσιάζονται μπρο-
στά της τ' άπόφωτα τών ταξεί-
διων στα μέρη εκείνα.

Όταν δέ περάσαν τ' Μπαζός, τ' μεγάλο ποτάμι πού λούζει ένα μέρος του Τεξάς, ήρθε ή σειρά τών πιο δραματικών περιπετειών.

Στήν άρχή τ' νερό άρχισε να γίνεται σπάνιο. Έπειτα ή άποστο-
λή έφτασε σε μέρη κατοικούμενα από Ίνδους έχθρους των Λευκών, πράγμα πού άνάγκασε αυτούς πού την άποτελούσαν να λαβαίνουν ά-
νακρίβητες προφυλάξεις, τόσο τή νύχτα, όσο και την ήμέρα. Μά ο πιο τρομερός κίνδυνος πού άπει-
λούσε την άποστολή ήταν ή άπα-
πλήνης της στους άπεράντους λευκόνες πού σκέπαζαν τότε τ' μέρος αυτό της Άμερικης και πού έμοιαζαν μ' όκεανό...

Και πράγματι, όπως στον όκεανό, τ' βλέμμα δέν άντικρύζε τίπο-
τε άλλο γύρω από τόν ορίζοντα. Κι' όπως χάνεται ο ναυτικός στον όκεανό άμα δέν έχει πυξίδα, έτσι εθνολα μπορούσε να χαθή κι' ο ταξειδιώτης ή ο κινηγός στην έ-
ρημο τών λευκόνων.

Οι άρχηγοί της άποστολής έκα-
ναν δ,τι μπορούσαν για να τ' ά-
ποφύγαν αυτό, γιατί μία παρα-
πλήνης στους λευκόνες θα ίσο-

Ο Χάρρυ Γκίμπσον κι' ο Ουίλλιαμ Φάλκοννερ

δυνατούσε με καταστροφή.

Έκτός από ένα λόγο ανιχνευτών που είχε ως άρχηγό κάποιο λοχαγό απ' τὸ Τεξῆς, ονομαζόμενο Μπάλνελ, στὸν ὁποῖο είχε ἀνατεθεῖ νὰ ἐξερευνῇ τὸ δρόμο πρὶν ἀπ' τὸ πέρασμα τῶν κάβρων, ὁ κυριώτερος ἀρχηγὸς τοῦ καβαλιανῶν ἦταν ὁ Βερμιοντέθ, τὸν ὁποῖο γνωρίζουμε στὴν ἀρχὴ τῆς ιστορίας μας στὸ ἱστορικὸ τοῦ Λιγ-Άγκας.

Ὁ Βερμιοντέθ, ὁ ὁποῖος είχε γεννηθῇ στὸ Νέο Μεξικό καὶ ὁ ὁποῖος είχε χρηματισεὶ κληρὸς στὰ μέρη, τὰ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ διασχίσῃ ἡ ἀποστολὴ, είχε ὅλα τὰ προσόντα ποὺ χρειαζόντουσαν γιὰ νὰ γίνῃ ὁδηγὸς τῆς.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀποστολῆς λοιπὸν εἶχαν δεχτὴ πρόθεσις τὶς ἐπιπλοκές του καὶ ὑπολόγισαν σ' αὐτόν...

Συμφωνοῦν τὶς ὑποδείξεις τοῦ θ' ἀκολουθοῦσαν τὸ ὄριμα τοῦ Κόζζινου Ποταμοῦ καὶ ἔτσι δὲν θὰ διέτρεχαν κανένα κίνδυνος ν' ἀποπλανηθοῦν. Μολοντοῦ δὲν εἶχαν φτάσει ἀκόμα στὸ ποτάμι αὐτό. ὁ Βερμιοντέθ τοὺς βεβαίωνε ὅτι δὲν θ' ἀρροῦσαν νὰ τὸ συναντήσουν...

Ὡστόσο, ὁ λοχαγὸς Μπάλνελ ἱσχυρίζετο ὅτι δὲν ἀκολουθοῦσαν σωστὴ διεύθυνσις γιὰ νὰ συναντήσουν τὸν Κόζζινου Ποταμό.

Μὰ ὁ Βερμιοντέθ ἐπανελάβε τὴν βεβαίωσί του τόσο κατηχηματικά, ὥστε ἀκολούθησαν τὸ δρόμο ποὺ τοὺς ὑπέδειξε αὐτός.

Ἐπειτα ἔφυγε ἀπὸ λίγες μέρες πορείας, ἔφτασαν σ' ἕνα μέρος, καὶ δὲν ἔμοιαζε καθόλου μ' αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ φτάσουν...

Τὶ εἶχε συμβῇ; Κανένας δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ...

Ἐφαζαν παντοῦ γιὰ νὰ βροῦν τὸ Βερμιοντέθ, μὰ δὲν ἀρροῦσαν νὰ βεβαιωθοῦν μὲ τρόπο καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν τοὺς εἶχε ἐξαφανιστῇ...

Τοῦ κάβρων τὸν ἀναζητήσαν παντοῦ... Κανένας δὲν τὸν ξαναεἶδε πειά... Ἦταν φανερό πως τοὺς εἶχε προδώσει καὶ ἡ πιστοποίηση τοῦ γεγονότος αὐτοῦ βύθησε σὲ μεγάλη ἀπόγνωση τοὺς ἀρχηγούς τῆς ἀποστολῆς...

Ἡ θέσι τους ἦταν χρησιμωτάτη: Εἶχαν χαθῇ καὶ εἶχαν μείνει χωρὶς ὁδηγὸ σ' ἕνα μέρος ἐντελὸς ἄγνωστο. Ἐκτός αὐτοῦ, τὰ τροφίμα τὸν κόντευαν πειὰ νὰ ἐξαντληθοῦν.

Ἐνα συμβούλιο ἔγινε τότε μεταξύ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς ἀποστολῆς, ὑπὸ τὴν προεδρεία τοῦ στρατηγοῦ Μάξ Λέοντ, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων, ἀνθρώπου γενναίου καὶ τολμηροῦ.

Στὸ συμβούλιο αὐτὸ ἀποφασίστηκε ὅπως ἕνα τμήμα ἀνιχνευτῶν ἀποσπαστῇ ἀπὸ τὸ καβαλιαν, γιὰ νὰ πᾶν μπροστὰ καὶ νὰ μὴ γυρίσῃ πίσω ἂν δὲν βρῇ τὸν Κόζζινου Ποταμό.

Αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα, ἀποτελούμενο ἀπὸ καμμιὰ πενήντα ἰσπεῖς, εἶχε ὡς ἀρχηγὸ τοῦ τὸν λοχαγὸ Μπάλνελ.

Τότε καὶ ὁ Φάλκοννερ καὶ ὁ σέρ Γκίμπσον, ζήτησαν καὶ πέτυχαν τὴν ἄδεια νὰ πάνε μαζί του.

Ἐπει αἱ δύο αἰτῆς τιπτο ἐξελίχσαν μαζί, μὲ τοὺς ἀνιχνευτάς. Ἐνα πρωὶ ὅμως ὁ σέρ Χάρρυ Γκίμπσον, βλέποντας ἕναν αἰγαροειδὲς ἀπὸ τὸ πᾶθος του γιὰ τὸ κινῆναι καὶ τὸν καταδιώξε...

Μὰ, σιγά-σιγά, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τοὺς συντρόφους του... Ὅταν θέλησε νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ τους, ἀντελήφθη πὺς εἶχε χάσει τὰ ἴχνη τους. Εἶχε ἀπολαμπῇ στὴν ἔρημο.

Αὐτὴ ἦταν ἡ κρίσιμη θέσις τοῦ σέρ Γκίμπσον, τὴ στιγμὴ ποὺ φώναξε:

— Σίγουρα ἔχασα τὸ δρόμο μου...

Τοῦ κάβρων προσπαθοῦσε ἐπὶ πολλὴ ὥρα νὰ προσανατολιστῇ... Τίποτε γύρω του δὲν ἔπληξε γιὰ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ ξαναβρῇ τὸ δρόμο του...

Ὁ ἥλιος φλόγιζε τὴν ἔρημο καὶ τὸν ἀπέραντο γαλάζιο οὐρανὸ δὲν φανόταν οὔτε ἕνα σύννεφο...

Ὁ σέρ Γκίμπσον εἶχε σταθῇ τώρα ἀκίνητος, προσπαθώντας ν' ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμία του... Καταλάβαινε καὶ ὁ ἴδιος πόσο τρομερὴ ἦταν ἡ θέσι του...

Νὰ πᾶν στὴν τύχη; Μὰ ἔτσι κινδύνευε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀκόμα περισσότερο ἀπ' τὴν ἀποστολὴ...

Τότε, μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κἀνῃ ὅσο μπορούσε πὺ δυνατόν, ἀρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Ἐδῶ, Φάλκοννερ!.. Ἐδῶ!.. Ἐδῶ!..

Τρεῖς φορές ἐπανελάβε αὐτὴ τὴν φωνή... Μὰ κανεὶς, οὔτε αὐτὴ ἀκόμα ἡ ἰσχὺ δὲν τοῦ ἀπάντησε.

Ἐπειτα, κυριευμένος ἀπὸ μιὰ πορτοφόδι ἀντομονοῖα, ξαναεβίβηκε στὸ ἄλογό του γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀσφατὴ πορεία του... Τραβούσε τώρα στὴν τύχη...

Ἐπειτα ἀπὸ δύο ὥρες δράμας, ὁ καβαλιάρης μας στάθηκε ἐλαφνιά... Εἶχε δὴ μακρὰ μερικὲς ἀπειρητικὲς σιγὲς νὰ τοῦ φράζον τὸ δρόμο...

Τὶ ἦσαν τάχα;.. Ἰνδοί;.. Τότε ἦταν χαμένος...

Κυριευμένος ἀπὸ μιὰ ταραχὴ ποὺ τὴ μεγάλωνε ὁ καινούργιος αὐτὸς κίνδυνος, ὁ σέρ Χάρρυ Γκίμπσον, μὲ τὰ μάτια του διεσταλμένα ἀπὸ τὸν τρόμο, ἀπέμεινε ἀκίνητος, μὴ τολμώντας νὰ προχωρήσῃ περισσότερο...

Ὡστόσο, ἡ σιγὴ αὐτὴ δὲν σάλευσε καθόλου... Αὐτὸ ἔκανε τὸ σέρ Χάρρυ νὰ κατακινήσῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν τρόπο καὶ νὰ συνεχίσῃ ἀγὰ τὴν πορεία του...

Ὅσο προχωροῦσε, καταλάβαινε τὴν αὐταπάτη τῆς ὁποίας εἶχε πέσει θύμα... Σὲ λίγο βρόδῃκε μπροστὰ σ' ἕνα σωρὸ ἀπὸ κομμάτια βράχων ποὺ ὁ ἥλιος τοὺς εἶχε δώσει μ' ἀλόγιστοι μπροντῆζον καὶ ποὺ ὁ ἀντικατοπτρισμὸς τοὺς ἔδινε μορφὴ ἀνθρώπων...

Ἡ ἰδέα ὅτι ἔξφυγε ἀπὸ ἕνα φανταστικὸ κίνδυνο, ἔκανε τὸν Ἀμερικανὸ νὰ λησμονήσῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν πραγματικὴ κρίσιμη θέσι του...

Ἐβγαλε ἕνα βαθὺ στεναγμὸ καὶ σκούπισε τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου του, μωμολογώντας:

— Αὐτὸς ὁ λαμπρὸς δόκιμος Τζένανσον μὲ συνέστησε δινατές συγγενήσεις!.. Αὐτὴ ποὺ δοκίμια τώρα μπορεῖ νὰ λογαριαστῇ!..

Μὰ, σιγά-σιγά, ἀπέκτησε πάλι τὴ συνείδησι τῆς πραγματικότητος!.. Καὶ ξαναρχισε νὰ καλεῖξῃ ἀνίχνευτος...

Ἐστροφῇ πάλι τὸ ἄλογό του πρὸς ἕνα λοφίσκο ποὺ βρισκόταν στὸ δρόμο του, προσπαθώντας νὰ διακρίνῃ μακριὰ τὸ καβαλιαν...

Μὰ τίποτε... Τίποτε δὲν φαινόταν... Τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ σύννεφα τῆς σκόνης ποὺ ἔφανε ὁ ἄνεμος...

Παντοῦ ἀλλώνονταν ἡ μοναξιά ἀπέραντη, τρομακτικὴ, μὲ τὴ φλυαρία τῆς γαλήνης, μὲ τὴν ἀγρία μεγαλοπρεπεία της...

— Εἶμαι χαμένος!.. ψυθύρισε ὁ σέρ Χάρρυ, ἀποθαρσυνόμενος, κατὰ τὸν τρόπον μὲρικὰ ἐρπετὰ ποὺ σερπνόντουσαν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ἄλογό του...

Καὶ συντριμμένος, ἀπέμεινε ἀκίνητος ἐπὶ ἀρετὴ ὥρα...

Χίλιες τρομερὲς ὁπτασιές περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό του. Σκεφτόταν τοὺς συντρόφους του ποὺ εἶχε ἀφίσει καὶ τὸν Οὐίλλιαμ Φάλκοννερ, τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ξανάβλεπε ἴσως ποτέ...

Μὰ ἔξαρτα, ἀνατρίχισε μὲ τὴν ἰδέα ἐνὸς νέου κινδύνου ποὺ ἄρχιζε τώρα, ἐνὸς κινδύνου ἐπίσης τρομεροῦ, τῆς νύχτας...

Ὅταν σὲ λίγο τὰ σκοτάδια θ' ἀπλωνόντουσαν γύρω του, δὲν θὰ ὑπῆρχε πειὰ καμμιὰ ἐλπίδα...

Τότε ὁ σέρ Χάρρυ ἔφανε τὰ βλέμματά του πρὸς τὸν οὐρανὸ, ἀπ' ὅπου τοῦ φαινόταν πὺς ὁ ἥλιος κατέβαινε μὲ μιὰ τρομακτικὴ ταχὺτητα.

Κεντριμένος ἀπὸ τὴ φρίκη ποὺ τοῦ προκαλοῦσε ἡ ἰδέα τῆς νύχτας, ὁ σέρ Γκίμπσον ἐστροφῇ τὸ ἄλογό του μπροστὰ γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἀελεπισμένη πορεία του.

Μιὰ ἄλλη ὥρα πέρασε ἔτσι...

Τώρα τὸ τοπικὸ γύρω του γινόταν διαφορετικόν.

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ σέρ Χάρρυ ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ πήδησε στὸ κενόν...